

“Què faries perquè els aliments arribessin a tothom?”

Fa aproximadament tres anys que no visc a casa meva. No per decisió pròpia vam marxar, ens van desnonar. Tinc quinze anys i, des dels onze, la vida no m’ha tractat gaire bé.

Tres fets van marcar la meva vida per sempre. (Fa quatre anys) ... Com qualsevol dia, va sonar el despertador. Però no va ser un despertar normal, després del soroll del despertador, es va produir el crit més esgarrifós de la meva existència. Només em vaig assabentar que la meva germana s’havia desmaiada. Aquell dia van passar massa coses que ben bé no recordo. El resultat va ser el mateix, ella va morir dos dies després. ... (Avui) Aquell va ser un fet que realment va marcar una diferència en la meva vida. Perdre a un germà implica masses coses a la vida. Òbviament és molt pitjor per als pares però té moltes repercussions a la vida d’un mateix. No solament has perdut al teu germà sinó que has perdut part dels teus pares ja que, mai, mai tornaran a ser com abans. (Fa quatre anys) Uns mesos més tard de la mort de la meva germana, el meu pare va caure en l’alcohol. Des d’aquell moment les coses van anar cap a pitjor i ja no hi havia tornada enrere. Mesos endavant van haver d’hospitalitzar al meu pare per culpa del alcohol que havia fet malbé el seu ronyó. (Avui) Realment l’esforç que fa la meva mare per aixecar-se cada dia és enorme. Ha perdut la seva filla, ha perdut el seu marit i vam perdre la nostra casa. (Fa tres anys) El meu pare finalment va descansar al costat de la seva filla. Uns dies després, ens va arribar l’avís de desnonament, portàvem gairebé tres mesos sense pagar i a més devíem diners al banc. Finalment va arribar el dia en què vam fer les maletes i obligats vam marxar.

Vam deixar enrere records bons i records no tan bons, però sé que la meva vida va ser construïda allà i no sabia com seguir endavant.

(Avui) No sóc feliç però m'aixeco cada dia. Després de perdre tot valoro més les coses. Com per exemple, el menjar. No sabia el que era passar gana fins que no em vaig veure en la situació extrema d'haver de demanar menjar a altra gent. Quan estàs extremadament necessitat fas gairebé el que sigui per aconseguir omplir l'estómac. Els mesos següents del desnonament, vam anar a casa dels meus avis que vivien al pis més petit que alguna vegada he estat. No és gaire però realment agraeixo que ens hagin cedit una habitació per dormir. Els meus avis són molt pobres i cobren una pensió molt petita de l'estat que no els queda ni per menjar. Per tant, la meva mare per tal de no treure-li el que era seu, fingia que nosaltres menjàvem fora. Però el que fèiem era demanar al carrer per alguna cosa. Al principi va funcionar però, com tot a la vida, va tenir un final. Un dia, després d'estar demanant al carrer durant quasi quatre hores, vam decidir que no era suficient, que passàvem molta gana i que havíem de fer alguna cosa per menjar. Agraïem molt a les persones que s'oferien a donar-nos uns euros o inclús algun tros de pa o convidar-nos a un entrepà. Però no podíem estar tota la vida així, havíem de ser autosuficients o trobar algun lloc on poguéssim satisfer una mica la gana. Així que aquell dia ens vam assabentar que hi havia un lloc molt petit on de vegades donaven menjar i alguna peça de roba per a la gent més necessitada. Vam anar cap allà una mica avergonyits perquè realment a ningú li agrada anar a demanar menjar i roba ja que tots tenim una mica d'orgull. El que passa és que quan tens tanta gana realment el que menys importa és l'orgull o la vergonya. Un cop allà vam menjar el plat de sopa més bo que havia tastat en tota la meva vida. Portava molts mesos

sense menjar un plat calent i realment va ser el millor que podíem haver fet en tot aquest temps.

Amb el pas dels dies ens vam adonar que podíem fer coses per ajudar a la gent. No tot queda reduït al que veiem cada dia. En realitat, hi havia una cosa molt important que podíem fer per ajudar a persones que passen gana. Una de les primeres coses que vam fer, va ser deixar-li saber a la gent que existien llocs com aquests en què es podien alimentar a molts nens, nenes i gent gran. Després, amb el pas del temps, suposo que vam tenir un cop de sort i la meva mare va trobar feina i encara que no es cobrava gaire agraiem aquest tros de cel que ens permetia menjar per nosaltres mateixos. Després vam ajudar a uns amics a posar un lloc perquè la gent pogués menjar i, a més, vestir-se una mica millor. Vam tenir unes dues-centes persones al cap i a la fi. Totes aquestes persones van venir a nosaltres per ser ajudats i ens vam sentir realment bé per ajudar a algú.

No era un ajut molt gran però cal dir que sí era necessari i que vam ajudar a unes quantes persones perquè poguessin viure i aixecar-se cada matí sent feliços.